

Η παλιά μου "φίλη"

Στο περσινό μου σχολείο κάποιοι με κοροΐδευαν. Μια από αυτούς ήταν η "φίλη" μου. Ο χαρακτήρας της είναι πολύ δύσκολος και είναι πολύ γκρινιάρα. Γι' αυτό όταν μάλωνε και κάποιους, αυτοί της απαντούσαν: <<Τρώγεσαι με τα ρούχα σου>>. Αυτή συνέχεια πήγαινε και τους κατάγγελνε, μαζί και εμένα. Εγώ πάντα την ρωτούσα για πιο λόγο το έκανε αυτό και μου απαντούσε γιατί τους υποστηρίζω. Όταν μπήκαμε στην τάξη αυτή μας κατάγγειλε, εγώ όμως έβαζα νερό στο κρασί μου. Ευτυχώς η κυρία δεν την πίστεψε και της είχε βάλει μια τιμωρία. Μετά, όταν βγήκαμε διάλειμμα, αυτή με μάλωνε συνέχεια. Εγώ όμως δεν μπορούσα να της απαντήσω και αυτό γινόταν κάθε φορά, μέχρι που έφτασε σχεδόν το τέλος της χρονιάς.

Την άλλη μέρα έσταζε πάλι η γλώσσα της φαρμάκι. Εμένα με πήραν τα νεύρα και της είπα φωναχτά: <<Να φας τη γλώσσα σου>> και έφυγα. Όταν ήρθα σπίτι είπα της μαμάς μου να με αλλάξει σχολείο και μου είπε εντάξει. Εγώ χάρηκα, όχι επειδή θα είμαι καινούρια, αλλά γιατί θα φύγω από αυτό το σχολείο.

Την τελευταία μέρα το είπα στη δασκάλα μου για να το ξέρει. Μετά όταν της το είπα, η δασκάλα το είπε στα άλλα παιδιά. Τα παιδιά κατάπιαν τη γλώσσα τους όταν το άκουσαν. Το διάλειμμα όλα τα παιδιά με ρώτησαν γιατί φεύγω και εγώ τους απάντησα ότι ξέρουν τον λόγο. Μετά η "φίλη" μου μου φώναξε να πάω κοντά της για ένα λεπτό. Όταν πήγα, με ρώτησε γιατί φεύγω. Κι εγώ της είπα: <<Φάγαμε μαζί ψωμί και αλάτι και δεν μπορώ άλλο να μιλώ με αυτούς που μοιάζουν σαν την "φίλη" μου>>. Μετά από αυτό είχα φύγει.

Όταν επιτέλους έφυγα από αυτούς εγώ με τη μαμά μου πήγαμε στο Lidl και αυτή ήταν εκεί. Είχε πολύ καιρό να τη δω, έγινε πετσί και κόκαλο.

Αναστασία Χατζ